

ALMQUIST & DalaFLORAN

Omslagsbilden föreställer Erik Almquist, då han i Hårsbäck i Uppland just funnit den sällsynta Frösöstarren, (*Carex pediformis*). Året är 1963, Almquist har strax innan utnämnts till professor i botanik vid Uppsala. Frösöstarren är tidigare ej funnen i Uppland.

Erik Almquist var en av vårt lands stora växtgeografer och troligen den mest produktive. Redan hans gradualavhandling, "Upplands vegetation och flora", 1929, blev ett standardverk.

För Dalarnas räkning har han gått till historien som författaren till "Dalarnes flora", vilken utkom 1949. Detta verk grundades på professor Gunnar Samuelssons utforskningar av dalafloran under ett halvsekel. Här blandas material av halvmytisk karaktär ända sedan 1700-tal med Samuelssons alla egna upptäckter; sammantaget en förhållandevis uttömmande flora med tanke på Dalarnas väldiga areal. Almquist blev den som åtog sig bearbetningen av materialet, vilket han kompletterade med egna upptäckter och skrev flera kapitel rörande Dalarnas vegetation, klimat och botaniska historia.

När floran kom ut var alltså stora delar av rapportmaterialet mycket föråldrat, och redan samma år hade tanken väckts på något slags uppföljningsarbete, med aktuella rapporter.

Inte förrän tio år senare utkommer första tillägget till Dalarnes flora, publicerat i SBT 1960, häfte 1.

Det var ett omfattande tillägg, med många nya växtgeografiska uppdateringar, samt ett mycket stort antal färska rapporter, från främst Bergslagsområdet och Söderdalarna. Detta till följd av det fruktbara samarbetet med lektor Gunnar Björkman i Ludvika, en växtsociolog med fältvana från fjälltrakterna.

Under 60-talet insamlas rapporter från i huvudsak okända trakter, såsom Norra skogslandet, tiomilaskogen mot Värmland samt Fjällen. När ånyo ett decennium förflutit utkommer så 1970 andra tillägget, även detta i SBT. Denna gång inte fullt så omfattande, måhända delvis på grund av Almquist, vars Magnum Opus, Flora Upsaliensis, utkommit 1965 och renderat honom en plats på den botaniska parnassen. Hans stora specialintresse - släktet Hieracium - tog mot slutet av hans liv alltmer tid i anspråk. Han blev en av våra få experter på detta svåra område.

Almquist avled 1974, något år efter Björkman, vars bortgång starkt bromsat ambitionerna på ytterligare tillägg till Dalafloran.

Deras gärning är oförglömlig och vi håller den bäst i ära genom att träget fortsätta utforskningen av Dalarnes flora, till gagn för både floran själv och våra efterkommande.